

ни забележи, продължаваше той да учи малкитѣ. И наистина орелътъ се плъзна въ въздуха и отлитна нататъкъ. Бурята настъпваше. Ужасъ обхвана катеричкитѣ. Тѣ почнаха да крѣщатъ, да пискатъ, защото предусѣщаха грѣмотевичната буря, която идеше. Изплашенитѣ катерички се скриха въ една хралупа и дочакаха отминаването на бурята.

Веднажъ изъ гората се разнесе грѣмъ отъ пушка — бѣше ловець съ своя синъ. Скокъ и Квикъ познаха идването на другъ неприятелъ; тѣ прибраха малкитѣ и ги посѣветваха да прилепатъ тѣлата си до дебелия клонъ за да не ги забележатъ. Не следъ дълго чуха се тежки стѣпки и новитѣ имъ неприятели застанаха подъ дървото. Катеричкитѣ притаиха дѣхъ. Какви ли бѣха тѣзи гиганти животни се питаха тѣ? Едно отъ малкитѣ не можа да надвие любопитството си и подаде главица изъ задъ клона. Чу се силенъ грѣмъ. Катеричкитѣ се разбѣха и когато бѣха далечъ отъ опасното мѣсто, тѣ се спрѣха да поетатъ дѣхъ. Тукъ тѣ съ ужасъ забелязаха, че едно отъ малкитѣ липсваше. Съ каква болка го оплакаха!

Въ това време, ловецътъ и неговия синъ радостни отнесоха дома своя ловъ — ранената въ крака катеричка и я настаниха въ специална клетка. Момченцето много ѝ се радваше и често ѝ носеше разни плодове и прѣсно млѣко. Катеричката бързо оздравѣ и порастна, но тя не забрави зеленитѣ клончета на боритѣ, гората, слънцето и своитѣ близки. Тжуваше тя день следъ день по тѣхъ, докато веднажъ съ радостъ видѣ, че момченцето е забравило да затвори клетката, а и прозорецътъ сѣщо бѣ отворенъ. И ето, хопъ отъ клетката навънъ, хопъ на прозореца, хопъ на двора, хопъ, хопъ, ето я въ гората. Сега катеричката дишаше свободно. Дълго тя търси своитѣ близки. Жилището имъ бѣ запуснѣло, изоставено, защото мама Квикъ и татко Скокъ бѣха изселили своето семейство отъ тукъ, подъ страхъ да не би ловеца да се върне и вземе и друго отъ рожбитѣ имъ.

Малкиятъ самотникъ дълго търси своитѣ близки,